

Onderweg

Ria overleed 14 weken na de diagnose 'alvleesklierkanker'. Zij was toen 71 jaar en zelf een half jaar weduwe van haar Leo. De diagnose kwam als een mokerslag aan, maar sloeg haar niet uit het veld. Ze was strijdbaar en wilde leven. De tumor noemde ze 'een monster in haar lijf' dat ze wilde verslaan. Haar strijd tegen de tumor leek het meest op de strijd van Herakles uit de Griekse mythologie waarbij slechts de list in dit gevecht ontbrak.

Nadat Ria met Leo tot die uiterste grens meeinging en hem moest loslaten, stierf zij een stukje mee met hem en leefde daarna voor zichzelf in niemandsland, tussen hemel en aarde. Na 50 jaar liefde en trouw werd Ria geconfronteerd met haar donkere gevoelens van pijn en gemis waar ze geen enkele grip op had. Ze at en dronk mondjesmaat. Zelden heeft zij zich zo alleen gevoeld. Door de diagnose 'alvleesklierkanker' was er geen ruimte meer om verdriet, pijn en gemis toe te laten, te doorvoelen, te doorleven en los te laten.

In korte tijd kwam er veel op haar af en moesten er allerlei beslissingen genomen worden. Zij was nu vooral bezig met wat er allemaal ging gebeuren en welke behandelingen voor haar mogelijk waren. Er kwamen vervolgonderzoeken in het ziekenhuis en er was veel informatie te verwerken waarbij ze in korte tijd een aantal belangrijke beslissingen moest nemen. Zo wikte ze vooral over de chemotherapie. Het was een onzekere tijd waarin artsen niet goed konden inschatten wat ze kon verwachten. Maar na het zetten van een stand bleek al snel dat de tumor in een vergevorderd stadium was en dat genezende behandelingen niet meer mogelijk waren. Behandelingen om de ziekte te kunnen remmen of de klachten te verminderen waren ook een gepasseerd station. Kort daarop belandde Ria met ontzettend veel pijn in haar buik in het ziekenhuis. Een bacterie bleek de boosdoener en al snel werd duidelijk dat er geen weg meer terug was... Er kon haar slechts nog palliatieve behandeling geboden worden.

Zo op het oog was de leefruimte door de ziekte van Ria klein geworden, maar in de nabijheid van haar kinderen voelde ze hoe groot de ruimte was om elkaar van hart tot hart te ontmoeten. Het was een tijd waarin Ria haar leven als een flashback opnieuw aan haar voorbij zag komen. Momenten die goed waren geweest brachten een glimlach

en momenten die opnieuw hartzeer voelbaar maakten wekten het verlangen om de pijn over wat niet goed is gegaan te benoemen. In die ontmoetingen van hart tot hart schiep vergeving ruimte voor een nieuw begin. Die momenten werden een kostbare herinnering aan wat nog gezegd kon worden. In vertrouwen op God zocht Ria stapje voor stapje met het oude beeld van ons leven: dat van de pelgrimage, van het onderweg zijn; haar weg.

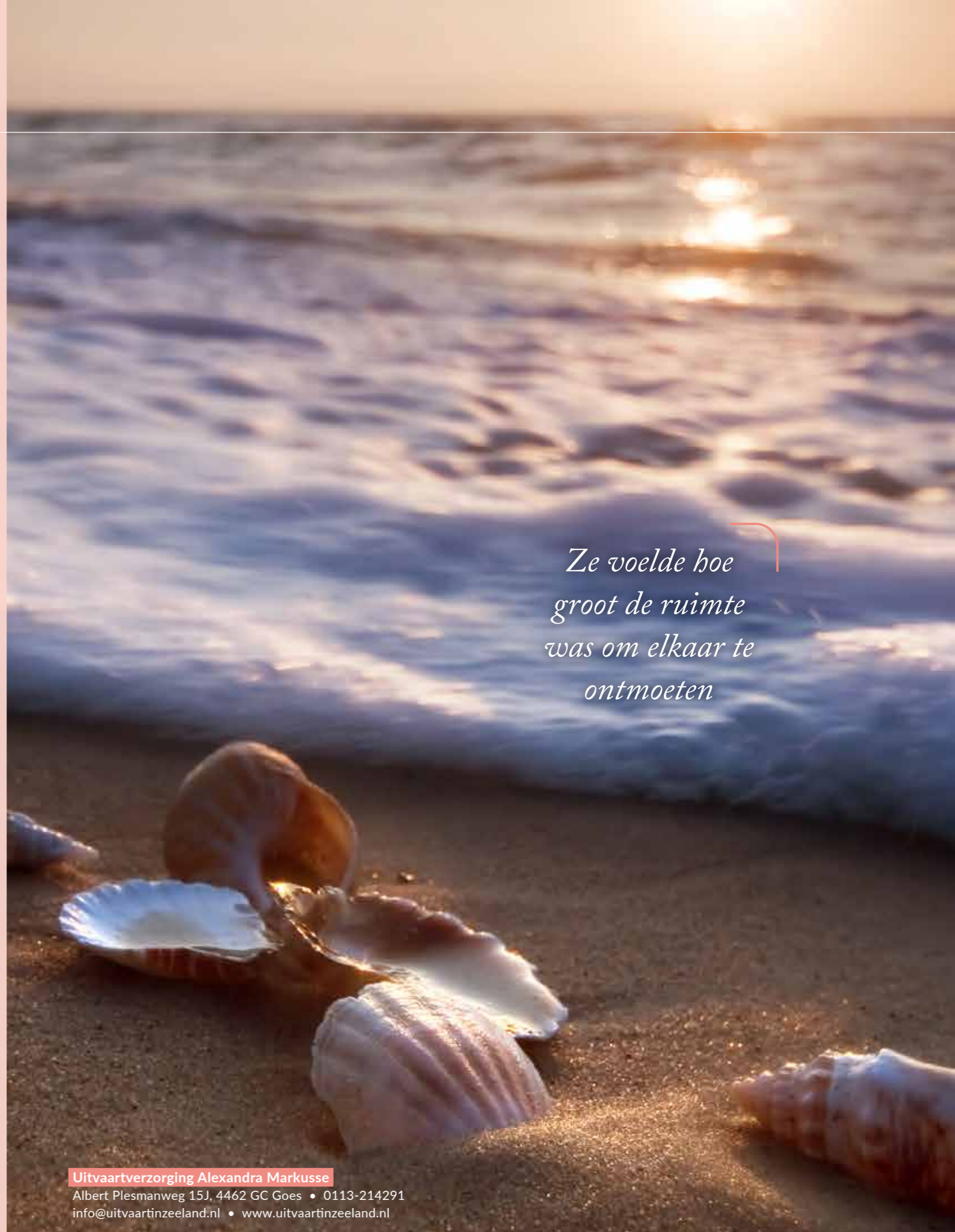
Enya benadrukt in haar lied 'Pilgrim' dat het een lange weg is om te gaan. De weg die je helpt antwoorden te vinden op de vragen en uitdagingen die het leven je stelt, te ontdekken waar het in het leven ten diepste op aankomt en wie jijzelf ten diepste bent. Het open einde van het lied is vooral een uitnodiging om op weg te gaan. Met goede moed en in vertrouwen! Met goede moed en vertrouwen is Ria negen maanden na het sterven van haar Leo toevertrouwd aan de Heer van haar leven.

Alexandra Markusse

Alexandra Markusse (1974),
uitvaartondernemer
en Mindful Analyst bij
www.schrijfmoed.nu.

*Ze voelde hoe
groot de ruimte
was om elkaar te
ontmoeten*

Uitvaartverzorging Alexandra Markusse

Albert Plesmanweg 15J, 4462 GC Goes • 0113-214291
info@uitvaartinzeeland.nl • www.uitvaartinzeeland.nl